

на Яворовото послание. Конституентите му сякаш не оказват съпротива: тук са непечатаните приживе стихотворения, печатаните в периодиката, но непомествани в отделните стихосбирки творби, или пък тези, които са отпаднали при по-късните издания на Яворовите стихосбирки. Ако към тях прибавим и онези творби, за които съвременници на Яворов твърдят, че са познавали в ранен вариант, но които тъй или иначе не са стигнали до нас, пространството на “*Б*” страните би изглеждало още по-внушително. Можем ли без угризения да твърдим, че то е *непредставително*, в онзи смисъл в който включените в посмъртното издание на “*Подир сенките на облаците*” наричаме *представителни*?

После, независимо от това дали първите творби ще мислим или не като епифеноменални, можем ли в тях да открием Яворовия *почерк* - онзи, който ни кара недвусмислено да го определяме като един от класиците в българската лирика? Какви политики на различие използваме, за да отграничаваме или не двата почерка, ако те са два, разбира се? А подсетени за динамичната идентичност на творбите - къде да положим онези варианти на Яворовите творби, които по-късно са изоставени и за тях се сещат най-вече, и то в точно определен контекст, само някои изследователи на неговото творчество? Че съдбите им зависят от функцията *читател* е очевидно, но как да се измери *представителността*, след като, слава Богу, хабитусометрия в този ѝ поне вид няма?

В съзнателния край на живота си Яворов извършва множество значими промени на своите текстове. Брат му Атанас Крачолов твърди, че е водил с него едва ли не война, за да съхрани някое и друго стихотворение в новия вариант на “*Подир сенките на облаците*”. Дали, ако в този миг обществото не е било заето до такава степен да противостои на Яворов след случая “Лора”, би образувало някакво литературно общество, което да пази стиховете на Яворов от него самия, е въпрос, който не би трябвало да се надява да получи отговор. Но ето и един друг, който би трябвало да дочака отговора си: дали тези промени, съпътствани от буквалното изхвърляне на цели творби от стихосбирката, можем да четем наистина като неумолима редуция в името на *представителността*? Ди-